

Zondaren welkom bij Jezus Christus

“... Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen”

Johannes 6:37

Door

Archibald Alexander

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2003

De ouders van *Archibald Alexander* waren Schotten, die eerst naar Ierland en later naar Amerika emigreerden. Zij vestigden zich in de staat Virginia; daar werd Archibald Alexander geboren in het jaar 1772. Hij studeerde theologie. In 1791 werd hij toegelaten tot de evangeliebediening.

Voordat hij tot het openlijk belijden van Christus kwam, moest hij allerlei ernstige geestelijke conflicten doormaken. Daaruit leerde hij genegenheid voor andere mensen, en hoe hij die op de rechte weg moest leiden. Toen Christus in al Zijn volheid aan hem geopenbaard was, werd hij belast met het verkondigen van het kruis. Hij trok er dadelijk op uit als zendeling, door de bergen en achtergebleven gebieden in de staat Virginia.

Zijn hart brandde van vuur om de weg ten leven te verkondigen aan de onwetenden en armen, om verlorenen te vergaderen tot de kudde van Christus. Hij preekte zonder gebruik te maken van aantekeningen, opmerkelijk voor iemand die nog zo jong was. En dat met een zeldzame energie van gedachten en een zeer grote bewogenheid voor het behoud van de zielen van jong en oud.

Op de leeftijd van 25 jaar werd hij gekozen tot voorzitter van het Hampden Sydney college in Virginia. Tevens werd hij predikant van drie omliggende gemeenten. Hij trouwde met een dochter van ds. Waddell, een welsprekende blinde predikant. Drie van zijn zes zonen werden ook predikant.

Van zijn vierendertigste tot zijn veertigste jaar, was Archibald een geacht en geliefd predikant in Philadelphia, tot het jaar 1812. In dat jaar werd hij gevraagd om de grondslag te leggen voor een theologische school in Princeton. Hij was daar aanvankelijk de enige hoogleraar, maar spoedig kreeg hij assistentie van zijn geliefde collega ds. Miller. Gedurende de hele tijd van zijn band met deze hogeschool, bijna veertig jaar, werkte hij met grote ijver. Totdat een laatste ziekte hem in enkele weken velde. "De dood is voor mij nooit zo heerlijk geweest als nu, nu ze nabij is", zei hij tot degenen die om zijn sterfbed stonden. Als hij er nog de kracht voor had sprak hij van de vrede die in zijn ziel woonde.

Deze preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel

“... Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen”

Johannes 6:37

Onze gezegende Heere wist maar al te goed hoezeer overtuigde zondaren ontvankelijk zijn voor ongeloof als het gaat over de ontvangst die Hij hen bereidt als zij tot Hem komen. Daarom sprak Hij vol liefde, en Hij heeft als een kostbare bemoediging dit woord nagelaten: *“Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen”* (Joh. 6:37).

Nee, hoewel uw zonden ontstellend groot zijn, zal deze dierbare Verlosser u niet verwerpen. Zelfs als het waar zou zijn wat u wel eens denkt, dat u de grootste zondaar bent die ooit op aarde geleefd heeft, zal Hij u niet uitwerpen. *“Zijn bloed reinigt van alle zonden”*. Het is voor Hem even gemakkelijk om een kleine als een grote zondaar te redden.

Er is nog nooit iemand zalig geworden omdat zijn zonden maar klein waren; zo is er ook nog nooit iemand verloren gegaan vanwege de veelheid van zijn zonden. *“Waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest”* (Rom. 5:20). Indien uw schuld ongekend groot is zal de Verlosser Die zo'n brandhout uit het vuur ruikt, des te meer eer ontvangen. *“Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als [witte] wol”* (Jes. 1:18).

Maar is er dan niet één zonde die nooit vergeven wordt, noch in dit leven, noch in de toekomstige wereld? Ja! Er is een zonde die niet vergeven wordt. Maar niemand van hen die verlangen tot Christus te komen, heeft die zonde begaan. En zelfs die zonde zou nog vergeven kunnen worden als de schuldige die onder de last ervan gebukt gaat, tot Hem zou komen. Die zonde is niet onvergefelijk omdat het bloed van Christus onvoldoende kracht zou hebben om die zonde te verzoenen, maar omdat de ellendige zondaar door de Geest van God overgegeven is aan zijn eigen boosheid. Daarom zal of kan die zondaar niet begeren om in Christus te geloven.

Christus zal u niet uitwerpen omdat u lang voortgegaan bent met zondigen tegen God. Zelfs tot aan uw grijze haren en het verval van uw oude dagen toe. Het is inderdaad een slechte zaak om ook maar één dag in opstand tegen de Koning der hemelen verder te leven. Niemand van ons kan bepalen hoe hoog de schuld van de zonde opgelopen is na een lang leven van voortgaan met het overtreden van Gods geboden.

Maar het doet er niet toe hoe lang u ook in de zonde geleefd hebt. Hoe zwart en lang de lijst van de door u begane zonden ook is, als u zich in oprecht berouw tot God wendt, als u gelooft in de Heere Jezus Christus, zult u niet uitgeworpen worden. Hij die niet liegen kan, heeft verklaard *“Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen”*. Ik heb een predikant vanaf de kansel horen zeggen dat er in de bijbel niet één voorbeeld is van een zondaar die op hoge leeftijd nog bekeerd werd. Maar het is buiten twijfel dat hij zich vergiste. Werd Manasse, een van de meest verdorven mensen, niet op latere leeftijd tot bekering gebracht? Wij weten niet hoe oud de mensen waren die op de dag van het Pinksterfeest tot bekering kwamen.

Het is voor ons genoeg om te weten dat het aanbod van vrije genade bejaarden net zo min uitsluit als jonge mensen. Hij nodigt alle vermoeiden en belasten. En daarbij zijn

vanzelfsprekend ook diegenen die gebukt gaan onder de zwakheden van de afnemende krachten en de last van talloze zonden. Ouderen onder ons, in de hele bijbel staat niet één woord van God dat u uitsluit van genade! God stelt u een open deur voor, niemand heeft het recht of de macht om die deur te sluiten.

Wanneer u uitgesloten zou worden, is dat alleen vanwege uw eigen ongeloof. Niet vanwege het ontbreken van een uitnodiging. Ga daarom naar binnen, zonder aarzeling of uitstel. Niemand kan zich minder veroorloven te talmen dan de bejaarde zondaar. Nu is het de tijd. Nu, of nooit! U staat als het ware al met één been in het graf. De gelegenheid is spoedig voorbij voor u. Ik vraag u dringend, strijdt om in te gaan door de enge poort.

Maar, vraagt u, kan de dag der genade voor sommigen niet al in dit leven voorbij zijn, zodat zij overgegeven zijn aan het oordeel van verblinding?

Dat kan, ongetwijfeld. Maar zoals ik al eerder gezegd heb, ik geloof niet dat zo iemand rondloopt met de vraag “wat moet ik doen om zalig te worden”. Het komt veel voor dat de duivel oudere maar ook jongere mensen kwelt met de gedachte dat het voor hen al te laat is om zich te bekeren. Dat de dag der bezoeking voor hen voorbij is; dat er voor hen geen hoop meer is. Veel ellendige zielen zijn lang verward in deze strik.

De satan kan zelfs bijbelteksten aanhalen om te bewijzen dat er een grens is. Voorbij die grens is alle hoop op de zaligheid vervlogen. Maar zolang als wij in dit leven zijn, hebben wij te maken met het aanbod van genade dat op gezag van God tot ons komt. Of we oud zijn of jong, Christus heeft verklaard dat hij die komt niet uitgeworpen zal worden. Geloof Hem op Zijn woord! Waag het met Hem. Als u veraf blijft staan, zult u eeuwig omkomen. U kunt niets verliezen. Maar zie, de gouden scepter wordt u toegereikt. Dat geeft u volle verzekering dat u zult leven als u komt en deze scepter aanraakt.

Sommige mensen zijn overtuigd dat de zaligheid alleen in Christus is. Toch aarzelen zij tot Hem te komen, omdat zij zichzelf zo slecht en onwaardig vinden. Deze mensen zijn niet te overtuigen dat het grote en heilige wezen als de Zoon van God in gunst wil neerzien op schepselen die zo verdorven en vol ongerechtigheid zijn.

Gedachten zoals deze komen als vanzelf op in het hart van mensen die hun eigen zondige natuur hebben leren kennen. Maar die gedachten zijn volkomen ongegrond als wij letten op de natuur van Jezus Christus en de boodschap waarmee Hij in deze wereld kwam. Als hij slechts voor de reinen van hart en de rechtvaardigen vlees geworden was en aan het kruis gestorven was, had de uitvlucht om niet tot Hem te komen enige geldigheid.

Maar wij weten dat Hij het karakter van ‘Zaligmaker van zondaren’ heeft. En dat de engel die Zijn geboorte aankondigde, Hem de naam ‘Jezus’ gaf. “Want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden”. Let op Zijn herhaalde verklaring dat Hij gekomen is om te zoeken en zalig te maken wat verloren is. Dus niet om rechtvaardigen, maar zondaren tot bekering te roepen. Hij openbaart Zichzelf als de Heelmeester, niet voor gezonden maar voor zieken. Uit deze woorden moeten we concluderen dat deze tegenwerping geheel onredelijk is.

Als u geen zondig, onheilig, hulpeloos en ellendig schepsel was, zou deze Zaligmaker niet geschikt zijn voor u. Dan zou u niet inbegrepen zijn in Zijn genadige

uitnodigingen tot de mensenkinderen. Maar hoe dieper u bent weggezonden in in zonde en ellende, des te meer reden hebt u om te gaan tot Hem Die “volkomen kan zaligmaken degenen die door Hem tot God gaan” (Hebr. 7:25).

Indien uw lichaam helemaal door melaatsheid was aangetast, en er werd een fontein geopend om iedere vorm van onreinheid weg te wassen, zou u dan wegblijven omdat u zo onrein was?

Of als u heel ernstig ziek was, zou u dan weigeren de dokter te laten roepen?

De ontwaakte en overtuigde zondaar is juist degene op wie Christus Zijn bijzondere aandacht richt.

Het is een onnatuurlijk iets om het tot Christus komen uit te stellen, omdat u denkt dat u uzelf eerst geschikt moet maken. Het zal u nooit lukken uzelf geschikt te maken. En als het al zou lukken zou u nooit een Zaligmaker nodig hebben.

Wat?

Wilt u zichzelf wassen in een modderpoel om u voor te bereiden om in een zuivere fontein gereinigd te worden?

a. Misschien zal iemand van u nu zeggen: *“Iedereen is het er wel over eens dat niemand ooit tot Christus komt, totdat hij overtuigd wordt van zijn zonden. Maar ik heb geen overtuiging, ik heb niets dat waardig is om genoemd te worden”. Mijn geest is zo verblind dat ik niets helder kan waarnemen. Mijn hart is zo verhard dat ik niets voel van wat ik als de waarheid beschouw. O, als ik maar eens een tedere gemoedsgesteldheid had. Als dat onvermurwbare hart maar eens verbroken en berouwvol werd, als ik maar eens hevige pijn of schrik voelde over mijn zonden, dan zou mijn zaak niet zo hopeloos blijken. Maar hoe kan ik tot Christus komen met zo’n verblind en dwaas hart?”*

Welnu, mijn vriend, ik smeed u om te bedenken dat die verblinding en ongekeerde hardheid nu juist de kern is van uw ongerechtigheid. Overtuigd zijn dat u zo geestelijk blind en dwaas bent, is nu juist de ware overtuiging van zonden. Als u die gevoelens had die u zo graag wilt hebben, zouden die niet het einde van uw overtuiging betekenen. Die kunnen u namelijk slechts laten zien hoe groot uw zonden zijn en hoe hopeloos uw toestand is. Als u voelde wat u blijkbaar graag wilt voelen, zou u niet beseffen dat uw hart zo verdorven is als u nú meent dat het is. De waarheid is dat u nu in een betere toestand bent om tot Christus te komen dan wanneer u minder overtuiging had van de hardheid en het weerspannige van uw hart.

De overtuiging dient om u de behoefte aan een Zaligmaker te laten voelen. Om u duidelijk te laten zien hoe volslagen hulpeloos en hopeloos u in uzelf bent. Om u te laten beseffen dat een heilig God volmaakt rechtvaardig zou zijn als Hij u in uw vruchteloze pogingen liet omkomen; als Hij u voor eeuwig strafte vanwege uw zonden.

Neem mijn woorden ter harte en ga meteen op uw knieën voor Hem. Zeg Hem: “Tegen U, U alleen heb ik misdreven en gedaan wat kwaad was in Uw heilig’ ogen; opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken, [en] rein zijt in Uw richten” (Ps. 51:6). Belijd de rechtvaardigheid van het vonnis dat u verdoemt. Erken dat het naar recht is als uw zonden gestraft worden. Roep met Petrus toen hij in de golven zonk: “Heere behoud mij, want ik verga”, of, met de blinde mannen: “[Gij] Zoon Davids, ontferm u onzer” (Matth. 9:27). Of met de Syro-Fenicische vrouw: “Heere help mij”. Denk ook aan de woorden van de berouwvolle tollenaar: “Heere, wees mij zondaar genadig”.

b. Maar hier is nog een andere arme ziel, meer neergedrukt dan ieder ander die we tot nu toe gezien hebben. *Het is een afvallige, die tot inkeer gekomen is.* Deze mens meende werkelijk dat hij een ware christen was. Onder die indrukken vroeg hij toegang tot de kerk. Hij werd aangenomen en was gedurende enige tijd een trouwe kerkganger. Maar door de strikken en het lokaas van de wereld, door de verleidingen van de rijkdom met de boze lusten van het vlees en de trotsheid van het leven werd hij geleidelijk aan weggevoerd van het pad der deugd. En na enige tijd werd het belijden van een godsdienst terzijde gelegd als iets ongemakkelijks. Vanaf die tijd is hij - tot voor kort - steeds dieper weggezonden in de geest van deze wereld die in het boze ligt. Maar door een pijnlijke kwelling is zijn geweten kortgeleden weer ontwaakt. Hij ziet nu zijn beklagenswaardige toestand. Hij onderzoekt met de grootst mogelijke ernst of er voor zo'n afvallige als hij nog een grond van hoop is. Hoop voor iemand die sinds hij belijdenis gedaan heeft, nog erger gezondigd heeft dan daarvoor.

Ik weet me gemachtigd om tegen zo iemand te zeggen dat Christus ook afvalligen zoals u, uitnodigt om te komen en zalig gemaakt te worden! Ik vind nergens in de Bijbel een woord dat een tot inkeer gekomen afvallige uitsluit. Hoe schuldig hij ook moge zijn voor Gods aangezicht. Tot zulke mensen zegt Christus net als tegen ieder ander: "Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen".

In de Bijbel wordt inderdaad geschreven over sommige afvalligen die terug keren tot het verderf. Dezen kunnen nimmer vernieuwd worden tot bekering; zij komen nimmer tot Christus en begeren ook nimmer oprecht tot Hem te komen. Voor dezen blijft niets anders over dan "een schrikkelijke verwachting des oordeels en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verslinden" (Hebr. 10:27).

Echter, bij de profeet Jeremia lezen we dat de Heere zijn afgekeerde Israël oproept tot wederkeer (Jer. 3:12). En in Hosea leest u "Ik zal hun afkering genezen, Ik zal hen vrijwilliglijk liefhebben" (Hos. 14:4). Dit is een uiterst genadevolle en bemoedigende belofte. In feite merken we dat de Heere grote afvalligen na hun berouw weer heeft aangenomen. Dat Hij hun vreselijke zonden vrijwillig heeft vergeven.

Ik geloof dat de betreuwenswaardige zonden van David, en zijn daarop volgende berouw en zijn herstel, geschreven zijn opdat berouwvolle afvalligen niet zouden wanhopen.

En de Heere Jezus laat blijken dat Petrus, toen hij terugkwam van zijn schaamteloze val, de taak op zich moest nemen om "zijn broeders te versterken". Sommige mensen van deze soort zouden kunnen beweren dat ze bang zijn nooit werkelijk tot Gods volk behoort te hebben. Dat is misschien een vraag die u in dit leven nooit op zult kunnen lossen. Maar voor ons onderwerp doet dat het er niet toe; als u nu tot Christus komt, zult u aangenomen worden. Kom, en u zult in geen geval uitgeworpen worden.

Vaak wordt gezegd dat mensen meteen bereid zijn iets te geloven als het maar in hun eigen belang is. In de meeste gevallen is dat waar. Maar het is ook waar dat u, als u iets heel belangrijks hoort, het soms maar moeilijk kunt geloven. Het schijnt te mooi om waar te zijn. Toen de zonen van Jacob uit Egypte terugkeerden naar hun vader, nadat Jozef zich aan hen bekend had gemaakt, kon de oude man het niet geloven dat Jozef nog leefde en onderkoning van Egypte was. Totdat hij met zijn eigen ogen de wagens zag die Jozef gestuurd had om zijn vader op te halen.

Zo is het ook met een overtuigde zondaar. Hij vindt het moeilijk te geloven dat hem een onvoorwaardelijk aanbod van genade gedaan wordt. Dat Christus gereed is hem te ontvangen en niet alleen al zijn zonden wil vergeven, maar hem ook verzekert dat hij

recht op het eeuwige leven heeft. Het lijkt hem bijna onmogelijk dat hij zo begenadigd zou worden. Daarom, waar hij in nederig vertrouwen naar het eeuwige leven behoorde te grijpen, staat hij schuchter, weifelend en aarzelend.

Hij is geneigd te denken dat er iets verkeerd is in deze gang van zaken. Dat dit goede nieuws niet waar kan zijn, in ieder geval niet met betrekking tot hemzelf! Maar als hem de waarheid duidelijk voorgesteld wordt, begint hij te begrijpen wat hij nog nooit gezien heeft: het onvoorwaardelijke en volmaakt vrije van het aanbod van genade. Hij ziet nu hoe Christus een tot Hem komende zondaar ontvangt zoals die zondaar is, in al zijn schuld en verdorvenheid. Dan kan hij inderdaad niet anders doen dan zich verblijden en verwonderen over de aangeboden zaligheid. Dat die zaligheid neerdaalt in zijn ellendige en hulpeloze omstandigheden. Die genade verlost hem van de verschrikkelijke put en de modderige klei en stelt zijn voeten op een rots. Die maakt zijn gangen vast en geeft een nieuw lied in zijn mond, een loflied voor God.

Overtuigde, ontwaakte zondaren zijn wat dit betreft vol ongeloof. Daarom is het niet overbodig enkele doorslaggevende argumenten te noemen, om hen te overtuigen dat Christus niemand van hen die tot Hem komen, zal uitwerpen. Ongeacht hun voorgaande leven en de aard van hun zonden.

(1) In de eerste plaats wil ik u er op wijzen dat allen die komen, getrokken zijn door de Vader. Christus heeft gezegd: “Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader Die Mij gezonden heeft, hem trekke”. Zij die in waarheid komen, zijn degenen die Hem van de Vader gegeven zijn. “Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen”. Welnu, dit trekken is de vrucht van Zijn eeuwige liefde. “Wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad”. Christus zal zeker niemand uitwerpen die de Vader heeft liefgehad, Hem gegeven heeft en getrokken heeft door Zijn genade.

Misschien zit u met de vraag: *“Hoe kan ik nu weten of ik behoort tot hen die de Vader aan de Zoon gegeven heeft?”*

Dan zeg ik u dat u geen ander of beter getuigenis nodig hebt dan uw eigen bereidheid om te komen. U weet heel goed dat u uzelf niet gewillig gemaakt hebt. Als u tot Christus gekomen bent of bereid bent te komen, ben ik er zeker van dat u dat helemaal aan Gods genade zult toeschrijven. Anderen die van karakter en in hun dagelijks leven net zo zijn als u, blijven wereldsgezind en onder de macht van de zonde.

Hoe komt dat?

Met de apostel Paulus moet u zeggen: “Door de genade Gods ben ik dat ik ben”. De keuze begon niet bij u, maar uit Hem. “Gij hebt mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren” (Joh. 15:16). En in dit trekken werkt Christus samen met Zijn Vader, want Hij zegt: “En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken” (Joh. 12:32). Daarom zal Hij een arme berouwvolle zondaar die Hijzelf naar Zijn voeten getrokken heeft, zeker niet uitwerpen. Nee nee, nimmer! “Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen”.

(2) Ik zeg u nog eens, door het vergieten van Zijn kostbaar bloed, verzoent Christus iedere ziel die tot Hem komt. Dat wat Hem er toe bracht om voor zondaren te sterven, was enkel liefde, onuitsprekelijke liefde. “Christus heeft ons liefgehad, en heeft Zichzelf voor ons overgegeven” (Ef. 5:2). Kan iemand dan denken of verwachten dat Christus, als Hij de arbeid van Zijn ziel tot Zich ziet komen, die mens dan zal uitwerpen? Het zou godslastering zijn om dat te durven beweren. Nee, Hij verheugt Zich als Hij de vruchten ziet van Zijn zware lijden tot in de dood. Dit was voorzegg,

in samenhang met de indrukwekkende beschrijving van Zijn lijden en sterven, “Om de arbeid Zijner ziel zal Hij het zien en verzadigd worden” (Jes. 53: 11).

(3) Nog eens, de Heilige Geest is de macht die mensen overtuigt van zonde en hen tot Christus brengt.

En deze Heilige Geest wordt door de Vader en de Zoon gezonden om het werk te voltooien. Als dat werk gereed is, als een ziel bereidwillig geworden is om zijn nek te buigen onder het zachte juk van Christus, zal Hij die ziel dan uitwerpen? Onmogelijk!

Niets minder dan de eer en roem van de Verlosser staat hier op het spel. In geen enkele zaak op aarde wordt God zo verheerlijkt als in de bekering van een zondaar. Er is blijdschap in de hemel over één zondaar die zich bekeert, [meer] dan over negen en negentig rechtvaardigen die de bekering niet van node hebben (Luk. 15:7). En iedere verlost en vernieuwde ziel is een juweel in de kroon van de Middelaar.

De bereidheid van de Heere Jezus Christus om zondaren te ontvangen, kunnen we niet alleen leren uit de vriendelijke woorden die Hij zo vaak sprak. Zijn gedrag met betrekking tot die woorden getuigt er ook van. Zijn persoonlijke bediening was beperkt tot het volk van Israël. Toen Hij de twaalfen uitzond, en later de zeventig, was hun opdracht beperkt tot diezelfde grenzen. Maar toch, toen een Kananese vrouw hem om hulp smeekte, heeft Hij haar niet afgewezen hoewel zij van een vervloekt ras afstamde.

Aanvankelijk leek het wel alsof Hij haar afwees, maar dat was slechts bedoeld om de kracht van haar geloof duidelijker te laten blijken. Wat Hij uiteindelijk tegen haar zegt, is inderdaad opmerkelijk: “O vrouw, groot is uw geloof; u geschiede gelijk gij wilt” (Matth. 15:28). Toen de hoofdman, een andere heiden, een beroep op Hem deed om te komen en zijn kind te genezen, weigerde Hij niet omdat de man een heiden was. Hij zei van hem: “Ik zeg u: ik heb zo groot een geloof zelfs in Israël niet gevonden” (Luk. 7:9).

Toen de grootste van de zondaren zoals tollenaars en hoeren, berouwvol aan Zijn voeten kwamen, heeft Hij niemand van hen afgewezen. Ondanks het feit dat Zijn barmhartige gedrag ten opzichte van deze mensen, afbreuk deed aan Zijn reputatie bij de Schriftgeleerden en Farizeeën. Zijn minzaam gedrag tegenover de vrouw die een beruchte zondares was, is treffend in de hoogste graad.

Hij was door een Farizeeër uitgenodigd om te komen eten. En deze eerloze vrouw kwam in dat huis, gedreven door de kracht van haar gevoelens. Terwijl Hij de maaltijd gebruikte, kwam zij achter Hem en maakte Zijn voeten nat met haar tranen en droogde die met haar haar.

Dat bracht de Farizeeër op de gedachte dat Christus geen leraar van God gezonden kon zijn; dan zou Hij het eerloze karakter van deze vrouw wel gekend hebben. Jezus kende zijn gedachten wel en vertelde die mooie gelijkenis van de twee schuldenaren. En Hij maakte meteen de toepassing op het geval van deze vrouw met de woorden: “Daarom zeg ik u, haar zonden zijn [haar] vergeven die vele waren” (Luk. 7:47).

Toen Hij aan het kruis hing, werd Hij benaderd door één van de twee misdadigers die met Hem gehangen waren. Deze man was één van de twee die uit alle gevangenen van Jeruzalem uitgekozen waren om bij deze gelegenheid terechtgesteld te worden. Zonder twijfel was hij beladen met schuld van grove misdaden. Maar werd zijn verzoek afgewezen? Integendeel! Het antwoord was vol van genade: “Heden zult gij

met Mij in het paradijs zijn”. Dit zijn inderdaad “onnaspeurlijke rijkdommen”. Hier mogen we met recht Paulus aanhalen. Volgens zijn eigen getuigenis was hij een moordenaar, een godslasteraar. Maar hij kreeg genade en werd tot een apostel gemaakt. Een belangrijk instrument om hetzelfde evangelie dat hij eerst probeerde uit te roeien, nu onder de heidenen te verbreiden. Velen van hen die onder de heidenen het eerst bekeerd werden, stonden bekend als onreine, verdorven zondaren. Als Paulus aan de gemeente in Korinthe schrijft, somt hij eerst een zwarte lijst van misdaden op, die degenen die zulke zonden bedreven, uitsluit van het koninkrijk de hemelen. Hij vervolgt “en dit waart gij sommigen; maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd in de Naam van de Heere Jezus en door de Geest onzes Gods”.

Maar misschien is er geen voorbeeld dat de grootte van Goddelijke genade en haar soevereine rijkdom kan evenaren dan de vergeving voor juist die mensen die hun handen bezoedeld hadden met het bloed van Christus. Het bloed dat zij vergoten hadden, verwierf hun zaligheid. Christus schijnt bijzonder bewogen te zijn geweest over de bloedstad Jeruzalem. Voor Zijn dood weende Hij al over haar en klaagde over haar lot. En na Zijn opstanding, toen Hij lichamenlijk aan Zijn discipelen verscheen, gaf Hij de opdracht dat “in Zijn Naam bekering en vergeving van zonden verkondigd moesten worden onder alle volken, beginnende van Jeruzalem”.

In overeenstemming daarmee legt Petrus op de Pinksterdag de schuld van het kruisigen van de Heere Jezus op het geweten van zijn hoorders. Hij zegt: “Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, [namelijk] deze Jezus, Dien [gij] gekruist hebt”. Toen zij dat hoorden, werden zij verslagen in hart en vroegen aan Petrus en de andere apostelen “wat zullen wij doen mannen broeders?” Heeft Petrus toen gezegd dat Christus hen niet zou willen vergeven omdat zij zulke vreselijke zonden begaan hadden? In geen geval! Hij roept hen op tot bekering en om zich te laten dopen tot vergeving der zonden.

En die dag werden deze grootste der zondaren ingelijfd in de kerk. En zij volhardden in hun verbondenheid aan Christus en het belijden van Zijn Naam. Sinds die dag zijn er talloze voorbeelden van de bekering van de grootste zondaren; en geen enkele boetvaardige zondaar is ooit afgewezen. Als er één voorbeeld kon worden gegeven van een zondaar die door Christus afgewezen werd, zou dat enige twijfel teweeg kunnen brengen in een door schuld gekwelde ziel. Maar een dergelijk voorbeeld is er niet. Een bevende zondaar die beseft dat Gods toorn rechtvaardig op hem rust, hoeft niet te aarzelen of te talmen om de toevlucht tot Christus te nemen. De verzekering is gegeven dat hij, hoe groot zijn zonden en schuld ook mogen zijn, hartelijk ontvangen zal worden. O zondaar, u bent welkom bij Jezus Christus.

Wij hopen dat alle bezwaren met betrekking tot de bereidheid van Christus om zondaren te ontvangen, nu zijn weggenomen. Het enige wat we nu nog moeten uitleggen, is wat er precies bedoeld wordt met het **‘tot Christus komen’**.

Wat zijn de stappen die een zondaar moet ondernemen om te komen?

Het is zonder meer duidelijk dat hier niet slechts een lichamenlijk komen bedoeld wordt. Velen van de bitterste vijanden van Christus verkeerden vaak in Zijn directe nabijheid. Denk aan Judas, die Hem verried met een kus. Of de soldaten die Hem

vastbonden, die Hem sloegen, bespotten en aan het kruis nagelden. Het heeft degenen die op die manier kwamen geen goed gedaan.

Het tot Christus komen waarover wij nu gesproken hebben, is de daad van een bezwaard gemoed dat verlossing zoekt van de last van zonden. Van een ziel die begrijpt dat alleen Christus de Verlosser is en die Hem vertrouwt.

In het evangelie wordt Christus voorgesteld als de enige Middelaar door Wie wij met God verzoend kunnen worden. Het evangelie zegt een zondaar wat er vereist is om hem te redden van de vloek der wet, en van de blindheid en besmetting van de zonde zelf.

Strikt genomen is er om tot Christus te komen slechts één stap nodig. En die stap is: met heel uw hart in Hem geloven. Er worden geen berouw en goede werken vereist voordat wij komen. Wij moeten tot Hem gaan om ons “beking ten leven te geven” (Hand. 11:18). Om ons te herscheppen om goede werken te kunnen doen. Maar hoewel het komen slechts één enkele daad is, zijn er toch zaken die beleefd worden vóór deze daad van het komen verstandig uitgevoerd kan worden.

Geen enkele niet-ontwaakte zorgeloze zondaar die in die toestand blijft, zal tot Christus komen. “Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn”. Een zondaar die Christus niet kent zoals Hij ons in de Bijbel getekend wordt, kan niet komen. Totdat hij onderwezen wordt met betrekking tot de persoon van Christus. Daarom staat er dat het geloof uit het gehoor is. Een ziel die door verkeerde meningen met betrekking tot het fundament van de godsdienst op het verkeerde pad gebracht is, kan niet komen tenzij hij bevrijd wordt van deze dwalingen.

Iemand die gelooft dat Christus de beloofde Messias is, maar toch meent dat Hij niet méér was dan een goed mens en een profeet, kan niet komen tenzij deze fundamentele dwaling weggenomen wordt. Een ziel die in waarheid tot Christus komt, moet overtuigd zijn dat Hij inderdaad de Zoon van God is, dat Hij Goddelijke volmaaktheid bezit. Die overtuigd is van zijn zonden, zoekt Christus in de eerste plaats omdat Hij een verzoenende Priester is. Wat hij zoekt is vergeving van zonden en verzoening met een vertoornd God. Als de grote Hogepriester heeft Christus Zichzelf gegeven als een verzoenend offer voor de zonden. En als Priester is hij eenmaal ingegaan in het heiligdom dat niet met handen gemaakt is, om daar als het ware Zijn eigen levend bloed te sprenkelen. Om daar verzoening te doen voor allen die tot Hem komen. Wanneer een zoekende ziel Hem zo ziet, ontstaat er vertrouwen in Hem. Dan ziet een zondaar hoe God rechtvaardig kan zijn, en toch een goddeloze die op Christus vertrouwt, kan rechtvaardigen. Dan ziet een zondaar dat God nadat Hij het offer van Christus aanvaard heeft, de schuldige zondaar in gunst kan ontvangen. Dat Hij de weerspannige als een kind aanneemt.

Samen met het vertrouwen dat de Heere Jezus een volkomen verzoening voor onze zonden aangebracht heeft, vormen deze gezichtspunten de daad van het ‘tot Christus komen’. Een wedergeboren ziel ervaart de zonde zelf als een last, daarom ziet zij op tot Christus om verlost te worden van alle kwalen van een verdorven geest.

Daarom wordt Christus aangenomen en vertrouwd, om de ziel te verlossen van de grote smet van de ongerechtigheid. Om door het licht van Zijn woord in een rechte weg geleid te worden.

Bedenk dat dit ‘tot Christus komen’ niet een eenmalige daad van de gelovige ziel is. Het is iets dat steeds herhaald dient te worden. Een gerechtvaardigde zondaar is ieder moment afhankelijk van zijn Zaligmaker; zonder Hem kan hij niets doen. Aangezien hij eerst gerechtvaardigd wordt door geloof, leeft hij ook door geloof. Hij wandelt door geloof, en overwint al zijn vijanden door geloof. Zo brengt hij vruchten der dankbaarheid voort.

Maar nu zegt iemand meteen “dat er geen komen tot Christus is, tenzij wij getrokken worden; waarom worden wij dan beschuldigd wegens niet komen?”.

Dit is echter niet de taal van een werkelijk overtuigde zondaar. Want die ziet en voelt dat hij schuldig is aan de vervloekte zonde van het ongeloof. Dat hij het daarom verdient om gestraft te worden voor deze zonde, boven alle andere zonden. Want het is deze zonde die de schuld van alle andere zonden op zijn ziel bezegelt.

Omdat hij dood is in de zonde, is het zeker dat hij geen enkele heilige daad zal verrichten. Maar desondanks is hij nog steeds een verstandelijk en toerekeningsvatbaar wezen. Omdat wij zondig geworden zijn, verliest Gods wet haar gezag om te gebieden niet!

U kunt nooit zonde als een verontschuldiging aanvoeren voor het begaan van andere zonde. Of proberen zondige daden te vergoelijken door aan te voeren dat wij een zondig hart hebben. In plaats dat dit een geldig argument is, vormt het juist de kern van onze veroordeling. Als u voelt dat uw hart zo verblind en verdorven is, moet die overtuiging u diep in het stof vernederen. Het moet u ertoe aanzetten meer oprecht tot God te roepen om Zijn levendmakende Geest.

Het gebeurt echter vaak, als Christus Zijn genadige uitnodiging om te geloven laat horen, dat Hij de ziel door de kracht van Zijn Geest gewillig maakt om te komen en Zijn genade aan te nemen. Hij doet Zijn woord vergezeld gaan van een levendmakende kracht. “Doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven” (Joh. 5:25). Wij zijn geheel afhankelijk van de werking van de Heilige Geest. “Paulus heeft geplant, Apollos heeft nat gemaakt; maar God heeft de wasdom gegeven” (1 Kor. 3:6).

Laten wij nu de zaken die we behandeld hebben, nog eens overdenken.

1. Christus is een bekwame en bereidwillige Zaligmaker, Die iemand die tot Hem komt in geen geval zal uitwerpen.
2. Gods genade in Christus is volkomen vrij. Dat wil zeggen, Hij vereist geen voorbereiding of verdienste in degenen die komen. Zij worden uitgenodigd om in al hun schuld en vuilheid de toevlucht tot Hem te nemen. Opdat zij uit Zijn genadige handen vergeving en vernieuwing van leven ontvangen zullen.
3. Voor iedere zondaar bestaat de enige hindernis om te komen slechts uit wat in zijn eigen binnenste is. De deur der genade kan niet verder open gedaan worden dan hij al is. De nodigheden van Christus kunnen niet meer welwillend zijn dan ze al zijn.
4. De gehele schuld van de ondergang van een zondaar die weigert tot Christus te komen, ligt aan zijn eigen deur. Zijn eigen verdorvenheid en onwilligheid vormen het enige obstakel. Christus was bereid aan Zijn grootste vijanden leven te geven,

indien zij tot Hem zouden komen. Hij klaagt “En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven moogt hebben” (Joh. 5:40).

5. De bekering van een mens is uitsluitend het werk van God. Dezelfde kracht die veroorzaakte dat het licht uit de duisternis scheen, moet ook in onze harten schijnen. Scheppen is iets dat God alleen kan. Maar bekering is een “nieuwe schepping”, en dat vereist dezelfde goddelijke kracht als die de wereld tot aanzijn riep.
6. God heeft bevolen dat het evangelie aan alle creaturen verkondigd moet worden, zonder onderscheid. Ieder die het hoort, heeft een Goddelijke machtiging om het aan te nemen. En als hij het evangelie ontvangt, heeft hij de trouw van God als onderpand voor zijn eeuwige zaligheid.
7. Omdat de kracht van het woord afhangt van de werking van de Heilige Geest, behoren alle christenen voortdurend en vurig te zijn in hun smeken om de uitstorting van deze Geest der genade, opdat zondaren tot bekering mogen komen.
8. **Wij worden bemoedigd om te hopen dat de tijd aanstaande is, en misschien snel nadert, waarin de bekerings zullen toenemen, ver boven de ervaringen in vorige eeuwen. De tijd waarin de Joden als een natie, Gods genade ontvangen. Wanneer alle koninkrijken der aarde koninkrijken van God en Zijn Christus zullen worden. “Ja kom, Heere Jezus”.**

Amen